מקורות פרשת חיי שרה ה'תשפ"ה

כבוד אחרון: סוד הקבורה באדמה

1. **בראשית כב-כג:** וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע... ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען, ויבא אברהם (מבאר שבע, רש"י) לספד לשרה. - **רש"י:** 'וישב אברהם בבאר שבע' - לא ישיבה ממש, שהרי בחברון היה יושב, ששתים עשרה שנים לפני עקידתו של יצחק יצא מבאר שבע ובא לו לחברון [ולכן רק התיישב זמנית בבאר שבע].

רמב"ן: צוואת העקדה הייתה בבאר שבע כי שם דר ולשם חזה, כי כן כתוב בתחלה 'ויטע אשל בבאר שבע' ואמר 'ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים' והיא באר שבע שבארץ פלשתים. לכן עשה בדרך לעקדה ג' ימים, שארץ פלשתים רחוקה מירושלם ואילו חברון בהר יהודה וסמוכה לירושלם.

אברבנאל: כאשר ראה אברהם שהוא ושרה היו זקנים באים בימים חשש שמא ימותו מהרה ולא היה להם אחוזת קבר בארץ כנען, ולא רצה להיקבר חוץ ממנה. ולפי שהיה מקובל אצלו שהיו אדם וחוה נקברים במערה, שלח את שרה לקנות את המערה כדי **שלא יתגאה עפרון בראותו אברהם שואל אותה למכירה**, והיא בבואה לחברון מתה והוצרך הוא לבא מבאר שבע לספוד לשרה ולבכותה...

זוהר קכז,ב: כשהיה רץ אחרי העגל לארח האורחים, ככתוב 'ואל הבקר רץ אברהם', אותו בן בקר ברח עד המערה ונכנס אברהם אחריו וראה מה שראה.

שם קכז,א: ראה דמות אדם הראשון וחווה שקבורים שם ונפתח לו פתח של גן עדן שם... וראה אור שמאיר במערה ונר אחד דולק ואז התאווה אברהם למדורו במקום ההוא ולבו ורצונו היו תמיד במערה. ואם תאמר למה לא רצה אותה עד עתה? כדי **שלא ישגיחו בו**, הואיל ואינו צריך אותה לקבורה. וכעת שנזקק לה, אמר הגיע השעה לבקשה.

2. **בראשית כג:** וידבר אל בני חת לאמר... תנו לי **אחזת** קבר עמכם... ויענו בני חת את אברהם... במבחר **קברינו** קבר את מתך... ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת... שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר... בכסף מלא יתננה לי בתוככם **לאחזת** קבר... ויען עפרון החתי... **השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה**...

פרשת ויחי: קברו אתי אל אבתי... אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרן החתי **לאחזת קבר**... ויקברו אתו במערת שדה המכפלה...את השדה **לאחזת קבר**.

מלבי"ם: בני חת חשבו כי מתים בל יחיו לעתיד לבוא והקבורה היא רק לפי שעה משום בזיון החיים ומשום הסרחון ואח"כ היו מפנים הקבר... על כן ביקש 'תנו לי **אחוזת** קבר'... ואילו בני חת שלא האמינו בזה היה די להם הקבורה לפי שעה ואמרו 'במבחר קברינו קבור' ולמה לך 'אחוזת קבר'.

3. **סנהדרין צ,ב:** שאלה קלאופטרה המלכה [מלכת מצרים] את רבי מאיר: ידעתי שהמתים חיים לעתיד, דכתיב "ויציצו מעיר כעשב הארץ", אבל הם עומדין ערומין או בלבושיהן? אמר לה קל וחומר מחיטה, מה חיטה שנקברה ערומה יוצאה בכמה לבושין, צדיקים שנקברים בלבושיהן - על אחת כמה וכמה.

גשר החיים הרב טיקוצ'ינסקי חלק ב,יג: רקבון צמח או בעל חיים, עושה דומן, זבל, שכן חומרי היסודות של הצמח או בעל החיים נותרו **בלי שינוי יסודי** ורק נפרדו וחזרו למקורם. לכן בנתינת החיטה באדמה, לא רק שחוזר כל יסוד לתחייה אלא **מצמיח ומחיה הרבה יותר מבתחילה** ודווקא הרקבון מצמיחו ומרבהו. אולם שרפת הגוף (ח"ו) עושה אפר ומכלה את יסודות החמצן, המים, החנקן, הפחמן, לא נשאר שריד ופליט על הארץ. התנדפו ועלו אל האויר ומכל חומריו נשארו רק החלקים העפרוריים.

4. **ספר המאמרים תרנ"ט/ב:** ידוע ההפרש בין השפעת השכל מרב לתלמיד, שהיא שפע **רוחניות** ובין השפעת הטיפה שהיא השפעה **גשמית**. דהשפעת השכל היא רק **הארה** והראיה שאינו נעשה מזה מציאות חדשה, דאם התלמיד אינו בעל מוחין, כמה שישפיע לו לא יועיל מאומה וכמאמר העולם 'ראש אי אפשר לשתול'. משא"כ בהשפעה גשמית נשפע **מהות המוחין ממש עד שמוליד נפש שלם במוחין וכל כחות נפשו**, עד שנעשה הבן כמו האב ממש... והשפעה זו נמשכת בטיפה גשמית משום **דהמשכת העצם אינה יכולה להיות דרך הרוחניות כי אם בגשמיות דווקא, ד'נעוץ תחילתן בסופן'.**

ליקוטי שיחות ג/759: המצווה היחידה בה המשיכו האבות קדושה בתוך הגשמיות הייתה מצוות מילה. הקדושה חדרה בתוך הבשר ונשארה אחר כך, ככתוב 'והייתה בריתי בבשרכם' ולכן אברהם השביע את אליעזר באופן של 'שים נא תחת ירכי', שכן קדושת המצווה חקוקה בגוף והוי חפץ מצוה.

אגרות קודש הרבי מליובאוויטש ח"ב/סז-סט: טעם הבריאה בכלל ובריאת האדם בפרט היא מפני שנתאווה הקב"ה שתהיה לו דירה בתחתונים. היינו שהיש והחומר יהיו בבחינת ביטול, שעי"ז שורה ומתגלה בהם אור ה' אין סוף ברוך הוא... וזהו שהתורה והמצוות ניתנו למטה בדברים גשמיים... כדי שיהפכו היש ויעשוהו כלי לאלוקות... והנה כללות הבריאה הולכת ומתבררת [בהדרגה] והשלימות תהיה בעולם התחיה, שיעביר את רוח הטומאה מן הארץ... ואז יתקבל שכר זה למטה נשמה בגוף דוקא, תכלית ושלמות בריאת העולם הזה שלכך נברא מתחילתו.